

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות

צ.

עין משפט
נר מצוה

עא א ב ג מיי פ"א
מ"ה אשת הלכה ז
טו"ע א"ה"ש סי' סוף
פ"א:
ד מיי פ"ט שס ה' ח
סמג עשין ממ ולאין
פ"א טו"ע א"ה"ש סי' ק"א
סוף פ"א:
ב ה מיי שס ה' ז
טו"ע שס סוף ח:

תוספות ר"ד

בפרק האומר בקדושיך:
מתני' שני גיטין ושתי
כתובות גובה ב' כתובות
ב' כתובות וגט א' או
כתובה וב' גיטין או כתובה
וגט מורה אינה גובה
אלא כתובה א' שהמגרש
את האשה ומחזירה ע"מ
הכתובה הראשונה הוא
המחזיר קטן שהשיאו
אביו כתובתה קיימת
שע"מ כן קיימה גר
שנתגיר ואשתו עמו
הכתובה קיימת שע"מ כן
קיימה פ"י ג' גיטין וב'
כתובות זמן כתובה א'
קודם לזמן גט א' וזמן
הכתובה ב' קודם לזמן גט
כנסה בשנה א' וכתב
לה כתובה וגירשה בשנה
ה' החזירה וכתב לה כתובה
ובשנה ד' גירשה וכתב
לה גיטא גובה ב' כתובות
א' של נשואי א' וא'
של נשואי ב' שכיין
שכפחו והחזירה כתב לה
הכתובה וגובה ע"י כתובה
ב' שלא ע"מ כתובה הא'
החזירה. ב' כתובות זו
אחר זו וגט א' אינה גובה
אלא כתובה א' שאין כאן
אלא נשואי הא' ומה שכי'
לה ב' כתובות אל שהגבה
מהן אלא שהגבה באיזה
שנתיצא ש בא' או ב'
כתובתו לקמן וכן נמי
הכתובה ב' גיטין זה אחר
זה כגון כנסה בשנה
הא' וכתב לה כתובה וב'
גירשה ובג' כנסה ולא
כתב לה כתובה ובכרעית
גירשה אין לה אלא כתובה
א' כיון שבשנת החזירה
לא כתב לה כתובה
ע"ד החזירה וכן
הכתובה וגט מיתה שקדמה
הכתובה לגט אין לה אלא
כתובה א' והא פשוט וכדי
נבא. שהמגרש את האשה
החזירה ע"מ כתובה הא'
החזירה. על עונה זה
הכתובה וב' גיטין שאע"פ
שיש כאן ב' גיטין כיון
שבשנת הא' לא כתב לה
כתובה ע"מ כ"ד החזירה
קטן שהשיאו אביו וכתב
לה כתובה בעודו קטן
והגדיל כתובתה קיימת
שע"מ כן קיימה ר"א'
כיון שאין נשואי קטן
לכולם גם מ"ש לה בעודו
קטן אינו כלום ועכשיו
היא והיא תחתיה
ה"ל ככונס את הבעולה
שאין לה אלא מנה
אמר ר"ד אין שכתב
לה מאתיים בעודו קטן
כעשוי שהגדיל וקיימה
ע"מ אותה כתובתה קיימה
ודוקא אם הגדיל אבל
אם מת בעודו קטן אין
לה כלום שאין נשואי
קטן נשואין ואין כתובות
הב' וכמותה בעלמא

לא שנו אלא מנה ומאתים בו'. ור"ת א"כ מאי קמ"ל ממני?
שעל מנת כן קיימה אפי' לא כתב לה מעולם יש לה כתובה
ולכא למימר דלשמועין דטרפא ממשעבדי אע"ג דלית ליה קלא
להאי שטרע והא על כרחך לא גביא ממשעבדי דמוקדם הוא ור"ת
לטרופ לקוחות מה שמכר קודם
שנתגירה ואפטרופוס קודם שהגדיל
אע"ג (ה) דכשגלה הכי נמי נתגירה כבר
היא צעולה אפי' הכי יש לה כתובה
מאתים שעל מנת כן קיימה שיהא
עכשיו תמלת נישואיה:
הדרן עלך הכותב

מי שהיה. מדקמיני הראשונה
קודמת מכלל דלי
קדמה שניה ותפסה לא מפקינן ליה.
אע"ג דכסיפא קמני קדומין ליורשי
לראשונה קטן שהשיאו
ראשון ותפסו מפקינן מנייהו כדמשמע
בסמוך דפשיטא ליה להש"ס דמוזיאין
מידה ההוא ניחא דליכא למימר דליידי
דמיני רישא קדומין תנא נמי כסיפא
קדומין: **שמע מינה בעל חוב**
מאוחר שקדם וגבה מה שגבה גבה.
תימה מה שכתב סוף ה"א ו' דלא יהא
בעל חוב אלא כלוקח דמלוקח גופיה
קטריף בעל חוב ראשון ומיך רש"ס
דבעל חוב מאוחר עדיף מלוקח שלא
תנעול דלת צפני לווין וכן לכתובת
אשה משום מינא וכי מינא אזי
שגבה גבה איכא נעילת דלת מע"מ
הראשון לא יהא הואיל ויכול לקדום לא
ימנע מלהעלות אצל אי מה שגבה לא
גבה איכא נעילת דלת משפטי צע"מ
מאוחר לגמרי אע"ג דכריש פרק שני
דערבין (דף י: א) אמרין היו צידו ה'
סלעים ואמר ערכי עלי וזכור ואמר
ערכי עלי ונתן ד' לשניה ואשת
לראשונה יאל יד שמיך מאי טעמא
בעל חוב מאוחר שקדם וגבה מה
שגבה גבה פ"י דכשתנן ד' לשניה
היינו גבה אשך תשיג עד שאלה היה
יכול ליתן הגמישים לערך שניה לפי
שהיה משועבד לראשונה וכשתנן אשת

לראשונה נמי יאל משום דהיינו נמי כפי אשר תשיג ידו שלא היה לו יותר שכבר נתן לשניה ומה שגבה גבה וה"ה אשת לשניה וארבע
לראשונה ומ"מ חיוני הסם דלמרי' צע"מ מאוחר שקדם וגבה מה שגבה גבה וע"ג דלך שייך הסם נעילת דלת ולקמן פריך לה ר"ח
אהא דמסקי' בשליה פירקין דמה שגבה לא גבה לכו"ע והסם אמרין מה שגבה גבה ומיך דגבי הקדש ודאי מה שגבה גבה דאין
לחוש הואיל והכל הקדש עוד מיך דהסם צמטלטלין לפיכך מה שגבה גבה אצל במקרקעי מה שגבה לא גבה והא דלמרי בשליה המניח
את הכד (ב"ב דף ג: וס) קדמו בעלי חובות והגביהו צין חז בעל חוב שני הויק עד שאלה חז לא עשו ולא ללוס פיריך צלמלא
הויק עד שאלה חז ניזקין קדמו אלא חז בעל חוב שני הויק עד קדם ואפי' הויק עד שאלה חז נמי בעל חוב קדים וגבה ש"מ בעל חוב
מאוחר שקדם וגבה מה שגבה לא גבה אע"ג דהסם צמטלטלי מייירי לא קשיא מילי דשור תם שניזק במקרקעי דמי וגבה הסם דלית
ליה קלא שיקן דנגח תורא נגחנא קרו ליה וכענין זה היה רגיל רבינו תם לפרש שמע מינה מה שגבה גבה ממטלטלי דלכל הפחות
צמטלטלי אית לן לזקמא ומוקמינן מתימין כר"מ דלמרי מטלטלי משעבדי לכתובה והא דמתמה עלה הש"ס דמסקי נמי שמע מינה
מה שגבה לא גבה היינו נמי בכתובה דוקא וצבעל חוב דלדעתא דמי לא נחית לקנות שעבודא אצל צמטלטלין דלוקח דלדעתא דמי
מטלטלי נחת דינא הוא דלמרינן דאין יכול להוציא מידם והא דבעל חוב לזקמא נמי לקמן פלוגמא דזן ננס ורענן צבעל חוב מאוחר שקדם
וגבה הוא נמי צמטלטלי אצל במקרקעי לא לימא שום תנא מה שגבה גבה וירכיא למימר השתא דהא דלמרי לקמן לכולי עלמא מה
שגבה לא גבה וצברקין מסיק מה שגבה גבה הקדש שאני דלא מני' לשנוי משום דלמרי מטלטלין משום דלקמן נמי צמטלטלי איירי
דפרישנו ועוד יש לו וימנר דצברקין מלוה על פה הלך גבה מה שגבה גבה וקסבר מלוה הכתובה צמורה לאו ככתובה צבעל חוב ומיא וזכור
רבינו תם ומתירין זה ולרבי מאיר מטלטלי מיימני לא משעבדי גבה וצמטלטלי מיימני לא משעבדי גבה וצמטלטלי מיימני לא משעבדי גבה ומפרש ר"ת
הך סוגיא במקרקעי וה"ק ש"מ מה שגבה גבה ואפי' הך סתמא כזן ננס דמסקי שמואל לקמן דפלוגמתייהו צבעל חוב מאוחר שקדם
ואע"ג דטריף מן הלוקחות בעל חוב שאני דפרישנו לעיל כדי שלא תנעול דלת ולי נראה כמירוצו הראשון דצמטלטלי איירי הכא ואפי' תי
כרבי טרפון דלמרי לעיל (דף פד.) מי שמת והניח מלוה או פקדון ציד אחריס ר' טרפון אומר יתן לכולל שבהו מיהו ק"ק לאיכא
דלמרי דמסקי שמע מינה מה שגבה לא גבה היי שמע מינה דלמרי ממני במקרקעי דלכולי עלמא לא גבה: **מד"א קתני אם קרבה**
שניה ותפסה אין מוציאין מידה מב"ב בו'. תימה לי אדרבה אימא איפכא מדל"א קמני קדמה שניה ותפסה מוציאין מידה מכלל דאי קדמה
שניה ותפסה אין מוציאין מידה ואומר רבי דטפי הו"ל למימני אין מוציאין כדי שלא תנעול לפרש קודמת לגמרי דומיא דסיפא:

היה עמו. ודוקא אם כתב קודם בקטנותו אבל אם כנסה בקטנותו ולא כתב לה עכשיו כשהגדיל וקיימה אין לה אלא
מנה כבעולה ש"ל כאן ע"ד כתובה הא' קיימה שהיה לא כתב לה: גר שנתגיר אשתו עמו כגון עובד כוכבים שנשא
בת ישראל ובניוהו כתב לה כתובה ועכשיו נתגיר וקיימה כתובתה קיימת ואע"פ שכל מה שכתב לה בניוהו אינו
כלום שע"מ כן קיימה ואם לא כתב לה כתובה בניוהו עכשיו כשנתגיר וקיימה א"ל אלא מנה כבעולה דדוקא אם
נשא בת ישראל שהיא בת כתובה אמרי' כתובתה קיימת שע"מ כן קיימה אבל אם נשא ועודת כוכבים בניוהו וכתב לה
כתובה ונתגירו שניהו אין לה כתובה אלא מנה שאין כתובה לעובדת כוכבים וכל מ"ש לה בניוהו תכלי הוא בעל: ב'
כתובות וגט א' אינה גובה אלא כתובה אחת אלא אם א"ב ביהא א"ב. פ"י לא קתני אין לה [אלא]
כתובה אחרונה אלא אינה גובה אלא א' ומשמע באיזה שחתפן תגבה או בא' או ב' לימא תתי ויכתב דר"ג דאמר
ר"ג ב' שטרות היוצאים מן אחר זה בטל שכן את הראשון כותבין ב' שטרות מוכר או ב' שטרות היוצאים מן אשה א'
בז"ל בטל שאפי' פ"י ואינו טורף אלא מומן ב' דכיון דכתב לה לשרא כתיבא אחול' לשיבועדי דקמא דקאמרי'
כפי נערה שמתפתה. והמורה פ"י שני שטרות על הלואה א' או על מנה א' ואינו נ"ל דאי בשרא הלואה גובה וחזרו
בגדי דשמואל וזו חזרו ולא מיתוקמא א"ב דלא כתב לה ע"פ בפרק נעילה לאוקמיא בפרק דמכילין

אם גם קודם לכתובה גובה שתי כתובות
כתובה קודמת לגב אינה גובה אלא כתובה
אחת שהמגרש את אשתו והחזירה על מנת
כתובה הראשונה החזירה: **מתני' א** קטן
שהשיאו אביו כתובתה קיימת שע"מ כן
קיימה יגר שנתגירה אשתו עמו כתובתה
קיימת שעל מנת כן קיימה: **גמ' אמר רב**
הונא לא שנו יאלא מנה מאתיים אבל תוספת
אין לה ורב יהודה אמר אפי' תוספת יש לה
מיתבי' ח' חידשו נוטלת מה שחידשו חידשו
אין לא חידשו לא אימא אף מה שחידשו
והא לא תני הכי חידשו נוטלת מה שחידשו
לא חידשו בתולה גובה מאתיים ואלמנה מנה
תיבתא דרב יהודה רב יהודה א' מתניתין
אטעיתיה הוא סבר כתובתה קיימת אכולה
מילתא קאי ולא היא אעיקר כתובה קאי:

הדרן עלך הכותב
מי שהיה נשוי. יורשי הראשונה.
אם ממו נשוי אחריו
עד שלא הספיקו לגבות: **נשא ראשונה**
ומסא. צמיו נשא שניה ומת הוא
ויורשי הראשונה צאין ותוצעין כתובת
בנין דכרין כמו ששנינו (לעיל דף ג:)
בנין דכרין דיהוין לכי מינאי כו' או
רואים לחלוק ירושת אביהם: **שניה**
ויורשי קדומין. שהיא צעלת חוב אצל
ראשונים צאין לירש את אביהן דהא
אינון יתמון מן לפיכך פורעין את
חובו תחילה והשאר ירושה: **גמ' א**
מדיקמיני נישא דקודמין ולא קמיני
כו'. ועל כרחך כשאין שם אלא
כדי כתובה אחת קאמר דאי לא מאי
נפקא מינה דקודמת: **ש"מ.** קודמת
לכתמילה אצל אס קדמה שניה
ותפסה לא מפקינן מינה: לגמרי.
שאין לשניה כלום: **דקמין זן קודם**
לגב. דעל כרחק קודם לגמרי הוא:
אידי. ובעל למימני סיפא שניה
ויורשיה לישא דקדומין ולא שייך
למימני זה אס קודמו ותפסו אין
מוציאין מידם דהא ודאי מוציאין אס
תפסו והחזיקו צקרקע דהא נכסי
אשתעבוד לטער דבעל חוב:
תנא

לראשונה נמי יאל משום דהיינו נמי כפי אשר תשיג ידו שלא היה לו יותר שכבר נתן לשניה ומה שגבה גבה וה"ה אשת לשניה וארבע
לראשונה ומ"מ חיוני הסם דלמרי' צע"מ מאוחר שקדם וגבה מה שגבה גבה וע"ג דלך שייך הסם נעילת דלת ולקמן פריך לה ר"ח
אהא דמסקי' בשליה פירקין דמה שגבה לא גבה לכו"ע והסם אמרין מה שגבה גבה ומיך דגבי הקדש ודאי מה שגבה גבה דאין
לחוש הואיל והכל הקדש עוד מיך דהסם צמטלטלין לפיכך מה שגבה גבה אצל במקרקעי מה שגבה לא גבה והא דלמרי בשליה המניח
את הכד (ב"ב דף ג: וס) קדמו בעלי חובות והגביהו צין חז בעל חוב שני הויק עד שאלה חז לא עשו ולא ללוס פיריך צלמלא
הויק עד שאלה חז ניזקין קדמו אלא חז בעל חוב שני הויק עד קדם ואפי' הויק עד שאלה חז נמי בעל חוב קדים וגבה ש"מ בעל חוב
מאוחר שקדם וגבה מה שגבה לא גבה אע"ג דהסם צמטלטלי מייירי לא קשיא מילי דשור תם שניזק במקרקעי דמי וגבה הסם דלית
ליה קלא שיקן דנגח תורא נגחנא קרו ליה וכענין זה היה רגיל רבינו תם לפרש שמע מינה מה שגבה גבה ממטלטלי דלכל הפחות
צמטלטלי אית לן לזקמא ומוקמינן מתימין כר"מ דלמרי מטלטלי משעבדי לכתובה והא דמתמה עלה הש"ס דמסקי נמי שמע מינה
מה שגבה לא גבה היינו נמי בכתובה דוקא וצבעל חוב דלדעתא דמי לא נחית לקנות שעבודא אצל צמטלטלין דלוקח דלדעתא דמי
מטלטלי נחת דינא הוא דלמרינן דאין יכול להוציא מידם והא דבעל חוב לזקמא נמי לקמן פלוגמא דזן ננס ורענן צבעל חוב מאוחר שקדם
וגבה הוא נמי צמטלטלי אצל במקרקעי לא לימא שום תנא מה שגבה גבה וירכיא למימר השתא דהא דלמרי לקמן לכולי עלמא מה
שגבה לא גבה וצברקין מסיק מה שגבה גבה הקדש שאני דלא מני' לשנוי משום דלמרי מטלטלין משום דלקמן נמי צמטלטלי איירי
דפרישנו ועוד יש לו וימנר דצברקין מלוה על פה הלך גבה מה שגבה גבה וקסבר מלוה הכתובה צמורה לאו ככתובה צבעל חוב ומיא וזכור
רבינו תם ומתירין זה ולרבי מאיר מטלטלי מיימני לא משעבדי גבה וצמטלטלי מיימני לא משעבדי גבה וצמטלטלי מיימני לא משעבדי גבה ומפרש ר"ת
הך סוגיא במקרקעי וה"ק ש"מ מה שגבה גבה ואפי' הך סתמא כזן ננס דמסקי שמואל לקמן דפלוגמתייהו צבעל חוב מאוחר שקדם
ואע"ג דטריף מן הלוקחות בעל חוב שאני דפרישנו לעיל כדי שלא תנעול דלת ולי נראה כמירוצו הראשון דצמטלטלי איירי הכא ואפי' תי
כרבי טרפון דלמרי לעיל (דף פד.) מי שמת והניח מלוה או פקדון ציד אחריס ר' טרפון אומר יתן לכולל שבהו מיהו ק"ק לאיכא
דלמרי דמסקי שמע מינה מה שגבה לא גבה היי שמע מינה דלמרי ממני במקרקעי דלכולי עלמא לא גבה: **מד"א קתני אם קרבה**
שניה ותפסה אין מוציאין מידה מב"ב בו'. תימה לי אדרבה אימא איפכא מדל"א קמני קדמה שניה ותפסה מוציאין מידה מכלל דאי קדמה
שניה ותפסה אין מוציאין מידה ואומר רבי דטפי הו"ל למימני אין מוציאין כדי שלא תנעול לפרש קודמת לגמרי דומיא דסיפא:

היה עמו. ודוקא אם כתב קודם בקטנותו אבל אם כנסה בקטנותו ולא כתב לה עכשיו כשהגדיל וקיימה אין לה אלא
מנה כבעולה ש"ל כאן ע"ד כתובה הא' קיימה שהיה לא כתב לה: גר שנתגיר אשתו עמו כגון עובד כוכבים שנשא
בת ישראל ובניוהו כתב לה כתובה ועכשיו נתגיר וקיימה כתובתה קיימת ואע"פ שכל מה שכתב לה בניוהו אינו
כלום שע"מ כן קיימה ואם לא כתב לה כתובה בניוהו עכשיו כשנתגיר וקיימה א"ל אלא מנה כבעולה דדוקא אם
נשא בת ישראל שהיא בת כתובה אמרי' כתובתה קיימת שע"מ כן קיימה אבל אם נשא ועודת כוכבים בניוהו וכתב לה
כתובה ונתגירו שניהו אין לה כתובה אלא מנה שאין כתובה לעובדת כוכבים וכל מ"ש לה בניוהו תכלי הוא בעל: ב'
כתובות וגט א' אינה גובה אלא כתובה אחת אלא אם א"ב ביהא א"ב. פ"י לא קתני אין לה [אלא]
כתובה אחרונה אלא אינה גובה אלא א' ומשמע באיזה שחתפן תגבה או בא' או ב' לימא תתי ויכתב דר"ג דאמר
ר"ג ב' שטרות היוצאים מן אחר זה בטל שכן את הראשון כותבין ב' שטרות מוכר או ב' שטרות היוצאים מן אשה א'
בז"ל בטל שאפי' פ"י ואינו טורף אלא מומן ב' דכיון דכתב לה לשרא כתיבא אחול' לשיבועדי דקמא דקאמרי'
כפי נערה שמתפתה. והמורה פ"י שני שטרות על הלואה א' או על מנה א' ואינו נ"ל דאי בשרא הלואה גובה וחזרו
בגדי דשמואל וזו חזרו ולא מיתוקמא א"ב דלא כתב לה ע"פ בפרק נעילה לאוקמיא בפרק דמכילין

(א) נ"י מוק' סנהדרין וכו':
ד"ה סמוך לפירוק וכו':
(ב) [תוספתא פ"ט]
(ג) [תוספתא פ"ט]
(ד) [תוספתא פ"ט]
(ה) [תוספתא פ"ט]
(ו) [תוספתא פ"ט]
(ז) [תוספתא פ"ט]
(ח) [תוספתא פ"ט]
(ט) [תוספתא פ"ט]
(י) [תוספתא פ"ט]

תוספות ר"ד

מפקא וכו'. בהא ליכא
למיחש דבמקום שאין
כותבין כתובה פסקין
אלא על נשאי ב"ד סומכין
ובכ"ז פורעה וכותבין
לו שובר אבל במקום
שכותבין ואומר אבדה
כתובתי לעולם לא גביא
רזיה דקדמה לה שמואל
אמר אף במקום שכותבין
כתובה ובגון שהיא
רזיה שאבדה אבל בלא
רזיה אינה גובה שאין
כותבין שובר ופי' המורה
ש"מ זה שובר ופולגתה היא
כ"ב וק"ל כמ"ד אומר
כ"ש לפי שנמצא שומר
שובר מן העבדים וגם
ר"י ו"ל כתב הוא מתני'
אוקמי' שמואל במקום
שא"כ וה"ל כותיה וכך
פסק גם ר"ח ו"ל ואינו
ג"ל דהא בגט פשוט
פסקין ה"ל כ"ש ואמרי'
החם ולא היה אפילו
אכולה נמי כותבין וכו'
עד מתקין לה אביו ואלא
מאי [כ"ש] אבד שובר
לה של זה יאכל הלה וחיי
א"ל רבא אין עבד לה
לאיש מלוה ורב ושמואל
הוא ש"דיל שאין כ"ש לפי
מה דסביר אינהו מוקמינן
מתני' דלת משפטי גבה
דכ"ש וכן דלית הנה
כוותיהו את לן לאוקמי'
מתני' אפילו במקום
שכותבין כתובה והיא
טענה אבד שטר כתובה
וכ"ש (והרב חולק בין
כתובה למלוה דלכתובה
אין כ"ש ולמלוה כ"ש)
א"ר בין במקום שכותבין
כתובה בין במקום שאין
כותבין גט גובה ע"י
כתובה גובה ותוספת.
דקסבר רב דדוקא מו"מ
כתובה ב"ד גובה בלא
כתובה ב"ד מצי למטען
פריטי וגובה דקמיני דלא
הוי תנאי ב"ד אפנה וכתב
בלא כתובה דמצי למטען
פריטי וגובה דקמיני דלא
עיקר קאמר ליה מתני'
וכי מפקא כתובה בלא גט
ותוספת גובה ולי עיקר
הדין ע"מ שמואל ע"פ
הגט ואין הבעל צריך
שובר דאין לחוש מעתה
לכלום ושמואל פליג עליה
ואמר דבגט גובה הכל
אפי' תוספת דכתובה
דימי לכל מילי וכתובה
שיש להם מנה דיעל לכל
הנישום כמה היא התוספת
גובה התוספת בלא כתובה
דק"ל ה"ל כשמואל בימי
הלכה גובה שטר שובר
כתובתה גובה מן הארבע
בין כתובה בין תוספת
הידוע בעיר ולא הייתי
לפרעון מיהו לא גביא
אלא בשבועה כיון כל
הבא לפרע מניי שהרי
אף כתובה עצמה אמרי' אין אלמנה נפרעת מניי' אלא בשבועה והיא דלא חיישי' לפרעון דלא פקעה כתובתה לגמרי אבל מיידי
שבועה אינה נפרעת: א"ל מר קשישא לרב אשי אלמנה מן האיירוסין מנלן דאית לה כתובה וכו'. ומאן מוכיח דהוה קים להו
דאלמנה מן האיירוסין ו"ל כתובה דלא כתב לה וכו' כפיא מיני' הא מילתא דפשיטא להו ד"ל כתובה אי מהא מתני'
ליהוה אי מהא איכא למימר בדכתב לה ואע"ג דחזינהו ואמר בדכתב לה אית צד ליהוה סברות האמוראים בדחיות הללו
שא"ת את היה ששול להן שיש כתובה לארוסה אע"ג דלא כתב לה למה היה שואלו מנין ש"ל כתובה ומי אמר לו שיש לה
כתובה עד שכתובתה לה ורזיהו בתשובת רב צמח גאון ו"ל שאמר שאין כתובה לארוסה אלא היכא דכתב לה וכן כתב גם בעל
ה"ג אבל רבינו שרביהו האי ו"ל נשאל על מה דאמרי' בקדושין האומר לאשה קדשתך והיא אומרת ל"ק וכו' ואמרי' עלה מאי
[גמג] לית גיט רב אמר' כופין ושמואל אמי' אין כופין ואמרי' בסיפא אמר שמואל במקשים הימנו ליתן גט ואמר רב אמר' כן נתן
אם בעצמו כופין אותו ליה כתובה דאלמא ל"ל ארוסה יש כתובה וכו' ור"ה לודאי ארוסה וליכא לאוקמיא בדכתב לה דאי כתב
לה מי מצי למימר לא קדשתך תוציא שטר כתובה ותרפיענו. והשיב שכן הוא סברת רב דאע"ג דלא כתב לה א"ל מאתיים
ומר קשישא דחיי' בעלמא עבד דליכא למלפי' מהני מתנייהו שיש לפרשם בדכתב לה אבל לא שיתבו מר קשישא ח"ה וזה
נ"ל עיקר שבכמה מקומות הכותבי שכתובה לארוסה א"ב דלא כתב לה ע"פ בפרק נעילה לאוקמיא בפרק דמכילין